

EUROPESE
REKENKAMER

Nieuws

In zijn [arrest van 16 juli 2020](#), *Data Protection Commissioner tegen Facebook Ireland Limited en Maximilian Schrems*, C-311/18 (bekend als “**Schrems II**”) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (**HvJ-EU**) het besluit van de Europese Commissie dat het EU-VS-privacyschild adequate bescherming bood bij de doorgifte van persoonsgegevens van de EU naar de VS, ongeldig verklaard. Het privacyschild is een zelfcertificeringsregeling die rechtspersonen in de VS kunnen gebruiken door zelf te verklaren dat zij voldoen aan een reeks gedetailleerde vereisten op basis van privacybeginselen. Organisaties konden gebruikmaken van dit instrument om persoonsgegevens door te geven naar entiteiten in de VS die gecertificeerd zijn via het privacyschild. Indien organisaties geen gebruik konden maken van het privacyschild, moesten zij een beroep doen op andere, bewerkelijkere doorgiftemechanismen, zoals standaardbepalingen inzake gegevensbescherming. Aangezien het adequaatheidsbesluit betreffende het privacyschild ongeldig is verklaard in Schrems II, is het EU-VS-privacyschildkader geen geldig mechanisme meer om te voldoen aan de EU-vereisten inzake gegevensbescherming bij de doorgifte van persoonsgegevens naar de VS.

In zijn arrest heeft het HvJ-EU ook twijfels geuit over de mate waarin doorgiften kunnen worden gelegitimeerd door de standaardcontractbepalingen van de Commissie (“**standaardcontractbepalingen van vóór de AVG**”) voor doorgiften van persoonsgegevens naar de VS en de rest van de wereld. Volgens het HvJ-EU waren de standaardcontractbepalingen van vóór de AVG in beginsel nog steeds geldig als doorgiftemechanisme, maar zou hiervoor wel extra werk nodig zijn (bijv. de wetgeving van het derde land beoordelen om te achterhalen of er elementen zijn die mogelijk afbreuk doen aan de doeltreffendheid van de standaardcontractbepalingen, of in voorkomend geval aanvullende maatregelen treffen om ervoor te zorgen dat de doorgegeven gegevens worden beschermd overeenkomstig de EU-normen). Standaardcontractbepalingen zijn een vorm van “passende waarborgen” die kunnen worden gebruikt bij gebrek aan een [adequaateheidsbesluit](#) uit hoofde van artikel 45 van de [AVG](#). De Commissie besluit daarover zoals bepaald in artikel 46 van de AVG, en organisaties kunnen deze gebruiken om gegevens door te geven naar landen buiten de EU/EER waarvoor de Commissie geen adequaatheidsbesluit heeft uitgevaardigd.

Aangezien de standaardcontractbepalingen van vóór de AVG verouderd zijn en er een reële en dringende behoefte was om deze te vernieuwen na de inwerkingtreding van de AVG, met name naar aanleiding van Schrems II, werkte de Commissie al een tijdje aan nieuwe ontwerpen van

standaardcontractbepalingen. Op 4 juni 2021 heeft zij uiteindelijk nieuwe standaardcontractbepalingen gepubliceerd, die [hier](#) te vinden zijn, voor de doorgifte van persoonsgegevens naar derde landen overeenkomstig de AVG. Hoewel de nieuwe standaardcontractbepalingen vanaf 27 juni 2021 van kracht zullen zijn, kunnen organisaties tot 27 december 2022 gebruik blijven maken van standaardcontractbepalingen van vóór de AVG die al van kracht zijn, hoewel aanvullende maatregelen nodig kunnen zijn met het oog op de naleving van Schrems II. De standaardcontractbepalingen van vóór de AVG zullen op 27 september 2021 worden ingetrokken en ongeldig worden.

Op 4 juni 2021 heeft de Commissie ook standaardcontractbepalingen vastgesteld (deze zijn [hier](#) te vinden) die kunnen worden gebruikt door verwerkingsverantwoordelijken en verwerkers om te voldoen aan artikel 28 van de AVG en artikel 29 van de AVG-EU ([Verordening \(EU\) 2018/1725](#), waarin de verplichtingen inzake gegevensbescherming van de EU-instellingen en -organen bij de verwerking van persoonsgegevens zijn vastgelegd).

Klik [hier](#) om het persbericht van de Commissie over de twee reeksen standaardcontractbepalingen te lezen.